

Sygn. akt VI GC 348/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Protokolant: st.sekr.sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2013 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: Firmy (...) A. S., (...) Spółki Jawnej w S.

przeciwko: M. N. i B. S. wspólnikom spółki cywilnej (...).U.H. (...) S.C. w Z.

o zapłatę

I. uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie w dniu 28 sierpnia 2013 r., sygn. akt

VI GNc 475/13 w części dotyczącej należności głównej w kwocie 5.200 zł (pięć tysięcy dwieście złotych) i w tym zakresie postępowanie umarza,

II. utrzymuje w mocy opisany wyżej nakaz zapłaty w pozostałej części.

Sygn. akt VI GC 348/13

UZASADNIENIE

Powód Firma (...) A. S., (...) Spółka Jawna w S. w pozwie skierowanym przeciwko pozwanym M. N. i B. S. (...) Spółki Cywilnej (...).U.H. (...) s.c.(...) M., S. B. domagał się zasądzenia solidarnie od w/w kwoty 143.547,65 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz kosztów postępowania.

Uzasadniając pozew powód podał, że strony sporu w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej prowadziły między sobą współpracę handlową. W okresie od października 2010 r. do listopada 2011 r. powód sprzedał pozwanym artykuły handlowe w postaci urządzeń elektrycznych. Zarówno towar, jak i faktury zostały pozwanym wydane. Skierowane do nich wezwanie do zapłaty okazało się bezskuteczne, pomimo potwierdzenia w dniu 31 grudnia 2012 r. przez współnika B. S. salda zobowiązań pieniężnych. Powód podał ponadto, że pozwani pismem z dnia 6 marca 2013 r. przedstawili terminarz spłat zaległych faktur, jednakże i tego zobowiązania nie dotrzywali.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie na podstawie twierdzeń pozwu, oraz załączonych dowodów w postaci potwierdzenia salda na dzień 31 grudnia

2012 r. (k. 15,16) i pisma zawierającego terminarz spłat (k. 17) nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym zobowiązał pozwanym do zapłaty na rzecz powoda solidarnie kwot dochodzonych pozwem.

Zarzuty od tego nakazu wnieśli pozwani, którzy zarzucili powodowi:

1. przedwczesność powództwa, wobec odmiennych ustaleń stron procesu

w zakresie spłaty zobowiązania dochodzonego pozwem,

2. niewykazanie przez powoda wysokości zobowiązania,
3. niewykazanie przez powoda okoliczności wydania rzeczy pozwanym,
4. przedawnienia roszczenia w części, tj. co do kwoty 33.586,67 zł.

Pozwani złożyli ponadto wniosek o skierowanie sprawy do mediacji, celem ugodowego zakończenia sporu, w tym ustalenia harmonogramu spłaty wierzytelności objętej pozwem oraz ustalenia terminu płatności odsetek.

Przedstawiając w/w zarzuty i wnioski pozwani wnosili o uchylenie w całości nakazu zapłaty oraz oddalenie powództwa, a także o zasądzenie od powoda na ich rzecz kosztów postępowania (k. 26-29).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Do pozwu powód nie przedłożył dowodów w postaci faktur lub innych dokumentów, na podstawie których wydano pozwanym sprzedany towar.

W wezwaniu do zapłaty numer (...) wskazano numer dowodu za którym wydano towar, datę wydania, wysokość należności, termin zapłaty, dni zwłoki, a także wysokość należnych powodowi odsetek za nieterminowe płatności (k. 13,14). Na wezwaniu tym znajduje się podpis jednego ze współników, tj. B. S., co świadczy, że zostało mu skutecznie doręczone. Podpis w/w świadka znajduje się również na potwierdzeniu salda na dzień 31 grudnia 2012 r., w którym wyspecyfikowano dokładnie te same dane, które zawarte były na w/w wezwaniu do zapłaty (k. 15-16).

W toku sporu pozwani nie kwestionowali faktu otrzymania w/w dokumentów, nie wykazali również, aby w odpowiedzi na nie kierowali do powoda w formie pisemnej jakiegokolwiek zastrzeżenia. Dodatkowo, w dniu 6 marca 2013 r. świadek B. S. swoim podpisem potwierdził terminarz spłat zaległych faktur na kwotę równą należności wskazanej zarówno w wezwaniu do zapłaty, jak i w potwierdzeniu salda (k. 17).

Pomimo powyższego, w zarzutach od nakazu zapłaty pozwani podnieśli, iż powód wystąpił przedwcześnie z powództwem i nie wykazał zarówno wysokości zobowiązania, jak i okoliczności wydania towaru pozwanym.

W toku sporu powód, w piśmie procesowym z 21 października 2013 r. podtrzymał w całości żądanie pozwu przedstawiając swoje ostateczne stanowisko w sprawie, a ponadto wyjaśnił, iż nie wyraża zgody na mediację. Powód podniósł, iż pozwani twierdząc z jednej strony, że nie zostało wykazane dostarczenie im towaru, przyznają jednocześnie w zarzutach od nakazu, że kilkakrotnie rozmawiali z przedstawicielami powoda i deklarowali spłatę ratalną wraz z odsetkami. Podniesiony przez pozwanych zarzut przedawnienia – zdaniem powoda - nie zasługuje na uwzględnienie, a to wobec zachowania pozwanych, którzy uznali dług nie tylko w dniu 31 grudnia 2013 r., ale dodatkowo 6 marca 2013 r. Uznanie roszczenia dokonane przez pozwanych stanowiło w rzeczywistości zrzeczenie się przez nich przedawnienia roszczenia co do kwoty wskazanej w zarzutach.

Na rozprawie w dniu 28 listopada 2013 r. Sąd przeprowadził dowód z przesłuchania stron, które podtrzymały swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Jednocześnie przedstawiciel powoda, (...) spółki (...) przyznał, że w toku sporu pozwani zapłacili łącznie kwotę 5.200 zł (vide: protokół – k. 78 – 79 i nagranie – k. 80).

Sąd Okręgowy, oceniając przedłożone przez strony postępowania dowody i podnoszone przez nie zarzuty uznał, iż roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie w całości. Nie budzi wątpliwości fakt, że strony sporu pozostawały w stosunkach handlowych, polegających na sprzedawaniu przez powodową Spółkę pozwanym towarów, za które wystawione zostały faktury. Pozwani, zarówno w zarzutach od nakazu

zapłaty, jak i wspólnik B. S., słuchany na rozprawie w dniu 28 listopada 2013 r. nie kwestionowali, iż z powodów prowadzone były rozmowy na temat spłaty zobowiązania. Również świadczą o tym w sposób jednoznaczny dowody z dokumentów w postaci potwierdzenia salda i terminarza spłat zaległych faktur. Dopiero w zarzutach od nakazu zapłaty pozwani podnieśli zarzut przedawnienia części roszczenia, co do kwoty 33.586,67 zł.

Zdaniem Sądu Okręgowego, mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy, a zwłaszcza zachowanie pozwanych, którzy przez cały czas kontaktów z powodem utwierdzali go w przekonaniu, że sporna kwota zostanie zapłacona w całości, dają podstawę do zastosowania również zasady wyrażonej w art. 5 kc (vide: między innymi wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 2011 r., sygn.

IV CSK 16/11, oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 5 kwietnia 2013r. sygn. I ACa 1346/12).

Uwzględnienie zarzutu przedawnienia podnoszonego przez pozwanych, stanowiłyby, zdaniem Sądu nadużycie prawa. Powód mógł bowiem oczekiwać – przy uwzględnieniu prowadzonych między stronami rozmów, oraz złożonych deklaracji w formie pisemnej – że zarzut ten przez pozwanych nie zostanie podniesiony. Powód - jak wynika z zeznań wspólnika A. S., licząc na ciągle obiecywaną przez pozwanych spłatę długu - dopiero po upływie 4 miesięcy od deklarowanej płatności pierwszej z rat określonych w terminarzu spłat zaległych faktur, wystąpił z roszczeniem na drogę sądową. Pomimo upływu kolejnych terminów, które pozwani sami przecież wskazali, dwie płatności nastąpiły dopiero w trakcie sporu. O zachowaniu pozwanych, świadczącym jednoznacznie, że chcieli oni jak najdłużej odroczyć termin płatności, stanowi również wniosek złożony przez nich w zarzutach od nakazu zapłaty o skierowanie sprawy do mediacji celem ugodowego zakończenia sporu.

Sąd Okręgowy podzielił pogląd powoda, iż uznanie pozwanych dokonane w w/w dokumentach, tj. potwierdzeniu salda i terminarzu spłat stanowiło w istocie zrzeczenie się zarzutu przedawnienia (vide: m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 12 października 2006 r., sygn. I CSK 119/06,

i wyrok Sądu Najwyższego z 21 listopada 2008 r., sygn. V CSK 164/08)/. Pozwani skutecznie od tak złożonego oświadczenia nie uchyliłi się. Dlatego też zobligowani są do zapłaty na rzecz powoda całej nie uiszczonej dotychczas należności. Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego B. S.

o „rozdzielenie i rozliczenie zobowiązania na każdego ze wspólników”, a to wobec treści art. 864 kc. Ponadto, nadmienić należy iż przedmiotem niniejszego sporu nie jest rozliczenie wspólników spółki cywilnej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd przyjął jako podstawę rozstrzygnięcia w zakresie należności głównej art. 535 kc, w zakresie odsetek art. 481 § 1 i art. 455 kc.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc.

W związku z zapłatą przez pozwanych w toku sporu kwoty 5.200 zł i ograniczenia powództwa w tym zakresie przez powoda, Sąd działając na podstawie art. 496 kpc uchylił nakaz zapłaty w tej części i postępowanie umorzył (art. 355 § 1 kpc), o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

W pozostałej części nakaz zapłaty został utrzymany w mocy na podstawie art. 496 kpc (pkt II wyroku).